Ч. 278 Середа 13 (26) грудня 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Газети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостствах на провінциї:

на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Письмо послів до хіньских повновластників. — З Трансвалю.)

В краєвих соймах Чехії і Горициї, правительственні представителі зложили в справі додатку до податку від горівки таку саму заяву, як в инших соймах, іменно, що в наслідок звістної ухвали дальматиньского сойму, наради над правительственним предложенєм стали ся безпредметовими. Правительство в своїм часі повідомить, що в тій справі наміряє зробити. — Чеські дневники обговорюють розбившу ся акцию правительства в справі санациї краєвих фінансів, і доказують, що в тій справі завинило виключно правительство, котре з причини злого компромісу, заключеного з Угорщиною в справі босаньских зелізниць, і з причини ноти президента міністрів в справі автономістичних жадань тирольских Італїянців до тої степени обурило Дальматинців і Італїянців, що они не могли згаданого предложеня ухвалити. Правительство зле поступає, коли сю справу відбирає соймам і відсилає до ради державної. Коли би позволено, аби сойми, котрі хочуть приняти предложенє, приняли єго, справа полагодила би ся скорше, як через єї відіслане до ради державної. В чеськім соймі п. Форшт реферував буджет на рік 1900. П. Адамік заявляє, що на таку угоду, яку правительство собі бажає, ніяка честна ческа партия згодити ся не може. П. Іро промовляє против буджету і ганить, що сойм радить над буджетом на 1900 рік, коли вже всї гроші видано. Бесідник домагає ся заведеня біржевого і люксусового податку. Референт п. Форшт робить державний централїзм відвічальним за неполагоджене закона о горівчанім податку. Відтак розпочала ся специяльна дискусия над буджетом. Парляментарна комісия молодоческого клюбу висказала гадку, що заява намістника що-до закона о горівчанім податку не має рациї, бо сей закон може станути на повнім засїданю сойму і бути ухвалений. Комісия рішила повідомити о тій ухвалї краєвого маршалка.

Письмо послів до хіньских повновластників, про яке вчера була в нашій часописи згадка, обіймає слїдуючі условя мира: 1) Один з хіньских князів удасть ся до Берлина, аби лично висказати свій жаль з причини злочину, довершеного на Кеттелєрі. На місци, де довершено злочин, буде виставлений памятник; 2) найстрожша кара має бути наложена на ті особи, які вичисляє едикт цісарский з дня 21 вересня; теперішнє письмо не вичисляє назвищ; 3) державні іспити мають бути застановлені на пять лїт в тих місцевостях, де була ворохобня; 4) Японія має одержати за убитє єї канцлєра відповідну сатисфакцию; 5) заборонює ся спроваджувати, або виробляти военний материял або оружиє; 6) має бути заплачене відповідне відшкодоване державам, посольствам і поодиноким особам, а так само і Хінцям, котрі мали шкоду задля того, що служили у чужинців; 7) постійна сторожа буде стояти в Пекінї, а дипльоматична дїльниця буде відповідно забезпечена; 8) укріпленя в Таку і між Пекіном а морем мають бути знищені; 9) для забезпеченя получення Пекіну з морем обсадять держави деякі місцевости своїм войском; 10) в цілій державі має бути через два роки вивішена проклямация, що під карою смерти не вільно приступати до тайних і ворожих чужинцям товариств. Дальше має бути виданий цісарский едикт, що кладе відвічальність на віцекоролів і ґубернаторів провінций за замахи на житє і майно чужинців. На случай, коли би ті урядники не карали таких провин, мають бути прогнані із служби і ніколи більше не одержать державних урядів; 11) Хіна зобовяже ся перенести ревізию торговельних договорів, для улекшеня торговельних відносин; 12) цунлїямен має бути инакше зложений і доступ до цісаря улекшений послам. Доки хіньске правительство не виповнить всїх тих условий, держави не відкличуть своїх войск з Пекіну і печілїйскої провінциї.

З полудневої Африки доносить льорд Кіченер про найновійший рух Бурів: О скілько можна вже тепер висказати гадку, то рухи Бурів в Капляндії цілком не удали ся. Бури не найшли достаточної підпори серед мешканців кольониї. Девет стоїть в Оранії недалеко Сенеґалю. Наші войска обступають Бурів. Ген. Френч доносить, що в послїдних двох днях звів кілька борб з ворогом, котрий мав значні страти. Комендант бурский Крайзе і кількох инших Бурів попали в анґлійску неволю.

Сїльский суд.

(Із сербского — Света Манойла.)

Ранком, у красний лїтний день, видко було перед хатою богатого селянина, Мілоша Гавриловича, незвичайно богато людий, а особливо дітий, що стояли, вибалушивши очи з дива, стояли мовчки або балакали і сьміяли ся, розкладаючи при тім руками.

Великі і недобрі пси Мілоша, що звичайно кидали ся на людий, сим разом анї не писнули, — як би встидали ся або бояли ся так богато людий — і звинувшись в клубок, лежали по за хатою.

Зійшовші ся люди заглядали заєдно у хату, але задля звисаючого галузя дерев лиш мало хто міг видіти, що там діє ся і о що розходить ся.

Нараз рушила ся ціла гурма, і реготаючись та вигойкуючи, посунула до уряду громадского, положеного при тій самій улици, але трохи вище.

Аж тепер, коли люди рушили ся з місця, можна було видіти як богато їх було. Можна би було гадати, що таки ніхто дома не лишив ся. А мимо того гурма за кождим кроком ставала ще більша і густійша, бо цікавих збігало ся щораз більше. Діти покидали свої забавки, матері лишали немовлятка в купели та горшки на припічку, нехай збігають, і бігли на улицю або бодай виходили перед хату, щоби побачити той якийсь дивний похід.

Щож то було такого? Серединою улиці, на самім переді, ішло двох синів Мілоша, та вели межи собою связаного паробка, Йову Станоєвича, котрому на шиї висів великий нежи вий індик, що заєдно баламкав ся то в одну, то в другу сторону, і не давав єму іти.

Понятно, що то було для кождого дуже сьмішне і розвеселяюче видовище, а для дітий таки аби не яка радість, і они що хвиля вибігали наперед, покривляли ся бідному Йві, а споглядаючи на него з насьмішкою, та глумом, викрикували раз по раз:

„А що? Добра печеня? Бери Йово індика за лабу! Бери же, не встидай ся! Бери єго, так, як би то був твій“ і т. д. а відтак сьміяли ся з него кілько хотіли. А Йово не сьмів і очи звести в гору, лиш ішов, вітхаючи помежи тими, що єго вели, а ноги під ним трясли ся і єго брала ся розпука. Наконець прийшли перед громадский дім, а старий Мілош зайшов до середини, щоби дати знати, що стало ся, а зараз по тім вийшов начальник громади і старшина громадска, та посїдали собі на лавках, котрі винесено з хати і поставлено під вікнами.

— Тут досить місця — сказав війт Гайо; — в канцеляриї було би за тісно для так богато людий, а преці всї хотять знати, о що розходить ся.

— Таки так! — відозвали ся на то найблизше стоячі. — Так добре!

— Приведіть же Йову трохи близше до мені! Та й розвяжіть єго! Чей же не схоче втікати — сказав війт, усьміхаючись.

— Не втечу, бігме, що ні! — відозвав ся на то Йово дрожачим голосом. — Нехай мені бодай руки розвяжуть, бо страшно болять.

Єго розвязали, і він та й люди приступили близше до судової комісиї.

— Розповідайже Йово — відозвав ся війт — все як було, але кажи все щиро і по правді, коли хочеш, щоби ми тебе лагідно судили.

— Скажу, пане війте! Кленусь тобі на мою душу, що скажу щиру правду. Таже вже крадіж не помогла мені нічого, а брехня ще менше поможе.

— Добре! Отже кажи все, а тогди й друг Мілош скорше тобі простить.

Всї усьміхнули ся. Йово відкашляв і поправив на собі сорочку, що зсунула ся була єму з плеча, при чім індик став єму знов баламкати ся на шиї.

— То скажи же пане війте — відозвав ся Йово, — здоймити мені з шиї ще й сего індика, бо він заєдно баламкає ся на мені і не дає мені говорити.

— Того, мій любчику, не можу зробити! — сказав війт, і лиш з великим трудом що не розсьміяв ся; — бо так тобі більше до лиця! Подиви ся лиш, кілько то людий нині зійшло ся, щоби подивити ся, як тобі красно в такім нашийнику, а ще вчера — й кітка на тебе не подивила ся! Отже розповідай, як то було!

— Старий Мілош — став Йово розповідати і знову відкашляв — має індиків без лїку, а всї такі красні і добре годовані, що коралї сьвітять ся їм в сонци як грань, а як надують ся то такі горді, як колиб хотіли сказати: Видиш, який я! заріж мене і зроби собі добру печеню...

Новинки.

Львів дня 25-го грудня 1900.

— **Перенесеня.** П. Мінїстер судівництва переніс адюнктів судових: дра Давида Енґля з Микулинець до Бродів, Стан. Бодаковского з Куликова до Коломиї, Адама Бачиньского з Белза до Добромиля, дра Ахіля Рапапорта з Кімполюнґа до Черновець, Теофіля Ясеницкого з Ліська до Чорткова, Фльор. Вольского з Сянока до Ліська, Юл. Колчикевича з Борщева до Сколього, Володисл. Дукета з Ліська до Самбора, Стан. Ковнацкого зі Старого Самбора до Сокаля, Володимира Федака з Богородчан до Ходорова, дра Йос. Мерженьского з Делятина до Надвірної, Стан. Славіка з Угнова до Золочева, Казим. Богосевича з Рожнїтова до Огинії, Яц. Бая з Грималова до Радимна, Стан. Донїхта з Рудок до Рожнїтова, Мих. Боґуцкого з Мільницї до Городка і Ґуст. Ловчиньского з Лопатина до Угнова.

— **Розрухи в Городку в часї виборів.** Gazeta Lwowska пише: Дня 20 с. м. окрім виборів. відбував ся на городецкім ринку великий передсьвяточний ярмарок. Коло 11 год. перед полуднем молодий жидок Карп вирвав із рук лат. вікария о. Надольского картку до голосованя в хвили, коли о. вікарий виповнював єї. На обурене вікария Карп замоченим в чорнилї пальцем стругиз єму окуляри, зачепивши при тім о око. Карп сейчас утїк, а обурена товпа хотїла сама виміряти собі справедливість на численно зібраних в ринку его одновірцях. Староста Федорович, котрий в тім часї брав участь у виборчій комісиї яко правительственний комісар, на вістку о заколотї післав на ринок комісаря повітового Землєра, а опісля поспішив сам на місце заколоту. Нарід був дуже обурений, а жандармерия в силї десяти людий не могла завести ладу; з посеред товпи упало кілька каменїв на жандармів. В виду того староста зажадав войскової асистенциї, а тимчасом лично успокоював обурений нарід, котрий голосно домагав ся на місци виміру справедливости на жидах. Старання старости мали о тілько успіх, що повело ся здержати роздразнену товпу від значнїйших розрухів. Тимчасом з досить віддалених касарень наспіла піхота а опісля кіннота, і завели спокій на ринку. Староста зараз по приходї на ринок зарядив арештоване Карпа, а коли не можна его було відшукати, візвав до себе кількох поважнїйших жидів, представив їм грозу ситуациї і на-клонив їх до приставленя укриваючого ся Карпа. Так і стало ся, а арештоване Карпа причинилось немало до успокоєня народу. Щоби запобігти евентуальному повтореню розруху, зарядив староста замкнене всїх шинків о 6 год. вечером і вислане патрулї войскової і жандармериї на цїлу ніч. Ніч перейшла спокійно; поважнїйшого заколоту більше не було. В часї розруху три селяни і одна жидівка потерпіли легкі скалїченя тїла від оружя; заосмотрено їх зараз і відвезено домів. Одній жидівцї обурена товпа розбила розставлену на торзї посуду деревляну. Кромі того трохи оббито одного шинкаря, а в мешканях кількох жидів повибивано шиби.

— **Вчинки божевільних.** В монастири оо. Домініканів в Єзуполи хорий на умі братчик напав на другого братчика 67-лїтного старця і так его побив, що той до кількох днів помер. Він хотів також пильником пробити сьвященика. — В однім з будапештеньских театрів зійшов з розуму від піяньства один актор і як раз підчас представленя, на котрім виступала сьпівачка Пірні, зачав поза кулїсами все що лиш попало ся єму в руки, ломити, розбивати і валити. Дванайцять людий не могли збожеволїлому дати ради. Зробив ся страшенний гук і крик, а публика не знаючи, що стало ся, так перепудила ся, що зачала вже втїкати, думаючи, що горить або що театр валить ся. Було би може стало ся велике нещастє, як би не один з акторів, котрий крикнув на салю, що нїчо не стало ся, лиш один з акторів зімлїв і упав на землю та тим способом наробив стукоту. Люди успокоїли ся і представлене відбуло ся до кінця.

— **Четверняки.** Із Солотвини доносять, що тамошна селянка З. Богордавець привела на сьвіт дня 15 с. м. четверо дїтий, котрі зараз померли. Матір, котрій тепер 48 лїт, єсть зовсім здорова.

— **Убийник своєї родини.** З Атин доносять про слїдуючу історию грецких розбійників: Якийсь Караганазіо в три днї по своїм одруженю з донькою якогось селянина, допустив ся убийства і втїк відтак та пустив ся на розбій в сусїдних сторонах. Жінка его вернула до родичів, а він зажадав тогди, щоби она прийшла назад до него і жила разом з ним з розбоїв і він навіть відгрожував ся, що зімстить ся, коли она не прийде. Коли однакож не міг поставити на своїм, зловив десятилїтного брата своєї жінки і грозив, що его заріже, коли она не верне до него. Тогди батько обіцяв ся сам відвести доньку до опришка, але рівночасно і постарав ся о поміч войскову. Опришок однакож здогадав ся, що на него наставили сїть. Із злости, що его хотять зрадити, застрілив він насамперед тестя а відтак власну жінку, а з хлопцем утїк, але мабуть вже й его так само застрілив. Войску й доси не удало ся зловити опришка.

Телеграми.

Прага 25 грудня. Nar. Listy доносять, що президент мінїстрів др. Кербер дожидає вислїду виборів і уложеня сторонництв з котрими хоче відтак розпочати переговори і від них буде завісїти речинець скликаня парляменту.

Йокогама 25 грудня. Мінїстер публичних робіт подав ся до димисиї. Зачувати що становище цїлого кабінету ґр. Іто захитане.

Берлин 25 грудня. Цїсар Вільгельм відвідав вчера канцлера Більова по его поворотї з обїзду дворів німецких і вручив єму лично ордер чорного орла.

Новий Йорк 52 грудня. Доносять з Пекіну, що вспільне письмо послів ще не доручене хіньским повновластником, а стане ся то аж коли Лїгунчан верне до здоровля.

Переписка зі всїми і для всїх.

Просимо не присилати анї марок листових анї карт кореспонденцийних, бо листовно не відповідаємо нікому.

І. М. в Гор.: Само писане не дасть ще артизму. У нас н. пр. єсть навіть богато молодих писателів з висшими науками, котрі богато пишуть, а навіть і друкують, а мимо того в їх творах дуже мало або таки й зовсїм нема артизму. Артизм мусить бути вроджений

— От дивіть ся, які то тоті проклятї індики! — відозвав ся на то війт і засьміяв ся, а вся громада стала сьміяти ся на цїле горло.

— Отже минувшої середи — говорив Йово дальше зітхнувши глубоко — вертаю я з Савою Кнїґаничем з Рудника і ми стрітили на улици на своє нещастє Мілошові індики, що ходили як цїле стадо та заєдно на свій лад пулькали: Пуль! пуль! Бул! бул! бул!

— Чуєш, Йово! — відозвав ся в сїй проклятій хвили Сава.

— Що? — питаю его.

— Диви ся, яка би то була печеня з такого індика!

— Бо й є, — кажу; та що з того, коли він не наш.

— То правда — каже на то Сава — але Господь Бог сотворив тоту птицю на то, щоби єї їсти, а старий Мілош чейже всїх їх не з'їсть! Длятого я тобі раджу, щоби ми завтра вечером взяли собі кілька з них і т. д., а я, дурний, послухав его і кажу в тїй Богом проклятій хвили до Сави: Добре! кажу, то прийди завтра вечером до мене та поговоримо о тім докладнїйше

Та й дїйстно, коли вчера стало змеркати ся, прийшов Сава до мене і ми сиділи та балакали і радили ся як би то зробити, аж зробила ся темна ніч і нїкого вже на улици не було видко. Відтак пішли ми і змовили ся, що я перелізу через пліт і здойму індики з дерева та подам єму, а він їх возьме від мене і зараз їм голови скрутить, щоби они не наробили комедиї та не побудили псів і людий в хатї. Так і стало ся. Я здоймив одного індика (отсего) і він его взяв від мене, а я собі подумав: Таже то удає ся знаменито! Коли я відтак передаю єму другого, чую нараз, що він бере не індика лиш мене за руку.

— Таже бери індика — шепнув я до него — а не мене за руку. Але він не пускав руки.

— Та бо бери індика! — кажу знов тихо до него. — Чи ти здурів, чи що? Але він тогди вхопив мене ще й за другу руку і з цїлої сили притягнув аж до плота. Я, розуміє ся пустив індика і хочу ще сварити ся з ним, коли мене нараз хтось страшно вдарив буком з заду по плечах. Лус! Я хочу втїкати, ба — але куди?

А то не Сава, лиш Мілошів син Мійо держить мене за руки а его брат Перо валить мене немилосердно буком по плечох. Наконець, коли їм здавало ся, що вже мене досить набили ся, звязали мене і замкнули, а нинї рано повісили менї отсего індика на шию і так привели мене сюди. Оттак було, пане війте, все по правдї.

— Чи так було, Мійо? — спитав війт найстаршого Мілошового сина.

— Так, пане війте! — відповів Мійо. — Пси зачали нараз сеї ночи чогось дуже уїдати, а я собі нараз подумав, що то мусить щось такого бути, закликав борзо мого брата Пера, і дїйстно, коли ми тихцем підійшли близше, застали їх обох при роботї. Я пустив ся зараз до того, що стояв поза плотом, але він побачив мене і втїк навіть і не писнувши, так, що Йово зовсїм не знав, що стало ся...

— Пожаль ся Боже! — відозвав ся на то Йово і аж скривив ся, а люди засьміяли ся на весь голос.

— Кількож ти правиш за того індика, друже Мілошу? — спитав війт, коли вже люди перестали сьміяти ся.

— Та щож маю правити? Таже він не може менї нїчого заплатити.

— Але міг би тобі шкоду відробити!

— Сумна би то була робота! Як би з него був робітник, то він би не ходив красти.

По тїй відповіди приступили війт і радні близше ід собі і порадившись хвильку з собою та випитавши ще дещо й Мілоша, стали насамперед усьміхати ся добродушно, а відтак посїдали собі знову на давні місця крім війта, котрий стояв і піднесеним голосом так промовив:

— Отже послухай, Йово, та й ви приятелї, що ми постановили! Того Йова, так як він тут стоїть, з тим індиком на шиї має ся обводити по цїлім селї. Полїциян має іти наперед і на кождім з тих трох місць, де дороги розходять ся, насамперед задзвонити великим калаталом від корів, а відтак наказати Йовові, щоби він сам голосно говорив і то на першім роздорожу:

Менї забагло ся печенї, а я не їв і хлїба! — На другім: Я хотів, щоби нїхто не видів, а то збігло ся цїле село! — а наконець на третїм роздорожу: То, чого я шукав, не знайшов!

Так і стало ся. Полїциян ішов попереду і дзвонив, Йово говорив, дїти мали велику радість, жінки реготали ся а мужчини сьміяли ся.

его можна ще лиш виобразувати і збільшити наукою і студіованем, підгляданем природи. Щоби же можна підглянути природу, до того треба мати око, також окремий дар, бо хто небудь того невдасть. Для всіх людий сонце однаково всходить і заходить, але не всі видять его красу та й не кождоі хвилі. Треба також знати сьвіт і людий, щоби бути добрим писателем. Треба знати людску душу і уміти бодай трошки еї збагнути. Треба знати добре жите людий, і то не лиш одного стану, але всіх, а вже найліпше тих, з котрого житя бере ся предмет до повісти. Як-раз той брак знаня людий, їх житя і їх характерів есть причиною, що у нас доси ще не виробили ся добрі і справдешні повістеписателі. Як може н. пр. той писати повісти з житя висших кругів, хто їх не знае, бо вийшов, скажім, із стану селяньского? Або, як може той писати про жите селяньске, котрий, хоч і вийшов з него, але відбив ся від него? А таких людий у нас найбільше. Ми, бачите, ще в розвою. Коли Вам, як кажете, плете ся всіляке, скоро ляжете спати, то се знак, що у Вас буйна уява (фантазия), котра під вечер стае звичайно живійша. Писатель, побіч артизму, потребує ще й буйної фантазиї. Хто еї не мае, не буде писателем, хоч би й мав вроджений артизм. З таких людий бувають при відповіднім образованю добрі критики, але не писателі. На творчість писательску складають ся: вроджений артизм, буйна фантазия (але здорова, бо може бути й т. зв. хороблива) високе образоване, (котрого можна придбати собі і без школи) знане людий і сьвіта, добре око і знане природи. Жаль тих людий, що не маючи того всего, беруть ся писати; они дурять самі себе і других, тратять час і марнують жите. — **Іван з над Бистриці:** 1) Коли Вам розходить ся лиш о сам цінник, то напишіть може до Towarzystwa stolarzy w Kalwaryi Zebrzydowskiej, або до Відня: Dawson Brüll, Wien XVII Elterleinplatz 8; коли же о само купно, то ліпше купуйте в Станиславові. — 2) Причиною, що нігті не ростуть, може бути якась хороба, запалене т. зв. ложа нігтевого або якась инша загальна хороба, скрофульоза, якась хороба наскірна і т. п. Що есть, того ми очевидно не можемо знати. Треба би також знати, чи нігті не материзують. Найліпше зарадити ся лікаря. — 3) Складати гроші в почтовій касі ощадности длятого найліпше, що она найприступнійша, бо до почти всюди найблизше, і що там можна складати навіть дрібними сумами по 5 кр. (марки наліплюе ся на карту ощадности), а відтак, що від гроший в тій касі не платить ся податку і що віритель не може пошукувати собі на них своеї претенсиї. За ту вигоду почтова каса дае малий процент бо лиш 3 від сто. Жиди н. пр. не дивлять ся на то, але там складають. З часом можна вийняти більшу суму і дати на більший процент. — 4) До „Просьвіти“. — А хтож може знати, доки буде війна з Бурами? Але Бури то нарід якого нема другого, а в своїй любови вітчини і своеї независимости та свободи можуть служити за примір всім нашим народам. Они доси вибили три рази тільки Анґлійців, кілько первістно мали самі свого (35.000) война, а Анґлійців коштуе тота війна вже більше як коштувала війна францускo-німецка з 1870/1 р. Мимо того Анґлійці не хотять відступити від війни, а другі держави тому не противлять ся. З того видите, скілько варта тота ніби миролюбивість російского царя і вийшовша з его почину мирова конференция в Газі. — **Нещасний з над Дністра:** З Вашого опису видко, що одна хороба вийшла з другої. Того рода катар міхура есть дуже упертий і годі борзо его позбути ся, а уживане таких всіляких ліків як то ви уживали, може очевидно ще лиш пошкодити. Передовсім не треба самому собі радити. Найліпше удати ся до Львова на клініку, де за дармо лічать, не платить ся нічого; лиш дорога буде коштувати. Письменно ніякий совістний лікар не буде радити, хиба шарлятан. — 2) Дитина не повинна спати разом з старшою особою, а вже ніколи з недужою на яку небудь слабість. — **В. С. в З.:** Справа податкова дуже крута. Ви зробили то, що потреба, значить ся, внесли рекурс; але мимо того податок мусите так платити як Вам вимірено. Аж коли Ваш рекурс буде увзглядений, вернуть Вам назад уплачену надвишку. Отже всяке спротивлене мимо внесеного рекурсу не придасть ся Вам, як кажемо, до нічого, а може лиш стягнути кари; та й стягане з платні есть можливе. — **В. Б. Остапе:** 1) Спроваджувати нафту аж з дестилярні годі, бо Ви преці не будете потребувати нараз кільканайцять бочок, а одну бочку дестилярня знов не схоче висилати. Може ліпше перепишіть ся зі складом нафти Петра Miączyńsk-ого у Львові ул. Сикстуска ч. 47 і спитайте, який дасть Вам опуст. Звертаемо Вашу увагу ще й на то, що на склад нафти треба мати концесию від староства а концесия вимагае мурованої пивниці. — 2) Щепи грушок і черешень у Відни можете дістати найліпші у фірми And's Ad. Markl's Söhne k. k. Hoflieferanten Wien I. Am Hof Nr. 13. — (Дальші відповіди пізнійше).

(Просимо присилати питання лиш на імя редактора **Кирила Кахникевича**, а не присилати ані марок, ані карт кореспонденцийних до відповіди.

В ЧУЖІМ БЛЕСКУ.

(З німецкого. — Л. Рота.)

Глухим голосом загомоніли дзвони церкви сьв. Петра. „На вечерну молитву“ прошептали зв'ялі уста а тонкі делікатні пальці покинули роботу і зложили ся до молитви. Вже нераз слали ті дзвони привіт самотній женщині, на котрім лици старість а може ще й журба лишили сліди, виписавшись на нім глубокими зморщками.

„Для неї сонце ніколи не сьвітило“ — говорили бувало люди, коли переходили попри малий одноповерхий дім а при тім глипнули на делікатну сиву голову женщини, що сиділа по за білими заслонами і чистенько обтертими шибами схиливши голову над ручною роботою.

Кождий в місті знав, яке було жите Мілї, знав, що оно було таке одностайне і таке незаймаве як лиш може яке бути. Она була шестою з ряду дитиною у свого часу пана судиї Гавзера, а хоч той і бажав собі того, щоби тота дитина таки й лишила ся наймолодшою, то все-таки стало ся инакше, бо для Мілї так вже було присуджено, що она мала дістати ще три молодші сестриці. Все би було добре як би не то, що доходи пана судиї були скупенькі, а то відбивало ся й на цілій родині. Чим більше діти дорастали, тим труднійший був рахунок і кінці не хотіли сходити ся до купи. Але остаточно все якось удало ся, бо Гавзнерові діти були, як то кажуть, з доброго накорінка та й природа не поскупила їм талантів і краси. Лиш одна Міля не мала щастя, бо мати природа дала їй на дорогу житя як-раз лиш тілько, кілько конче було потреба. Правда, що она пізнійше опаматала ся і наділила еї таким богатством, котре хоч і не було визначне, то все-таки мало велику вартість для родини. Она була дуже доброго серця.

Підчас коли сьвіт величав еї талановиті і хороші сестри, то на бідну Мілю ніхто й не глянув. А хибаж то для молоденького серця не могло бути прикро? Щоби не зробити собі ще більшого розчарованя Міля жила зовсім для родини. Пан судия в наслідок свого становища був змушений щось репрезентувати, а то мусіло діяти ся при помочи малих средств. Поміч Мілї ставала тут в пригоді. Она працювала невтомимо і щадила для своеї рідні.

Літа минули, братя поженили ся, сестри повіддавали ся. Міля лишила ся сама одна дома, щоби бути підпорою своеї нездужаючої матери. З року на рік доглядала она нездужаючу з неутомимою терпеливостию. Смерть запукала то тут то там у великій родині, а Міля спішила зараз всюди то з порадою то з поміччю, хоч і мало хто знав їй за то вдяку. Так вже були привикли до неї, а впрочім она й була до того. А тепер сиділа она сама в маленьким дімку.

То була ціла история еї житя, а люди кивали головами і дивували ся як то може бути, що Міля мимо того остала ся такою завсігди веселою і вдоволеною.

Чи то може то богатство, яким наділила еї природа було причиною, що она через ціле жите була так вдоволена? Хибаж то самолюбивий сьвіт зродив дійстно таке ідеальне жите, що в пожертвованю для других, в щастю других знаходило свое власне щастє? Ні, Міля відчувала зовсім по людски, то не була лиш сама доброта серця, то було ще щось иншого, що надавало еї житю того блеску, при котрім огрівало ся еї серце. Того люди не виділи і не знали та й не повинні були о тім довідати ся.

(Конець буде).

КОБЗАР. Вибір творів Тараса Шевченка для ужитку молодіжи. Ціна 1 зр. 20 кр. Під таким заголовком видало руске Товариство педаґоґічне книжку, котрої брак вже від давна відчував ся, а котрою можуть користувати ся не лиш молодіж шкільна, але всі, котрі хотять познакомити ся з житем і творами нашого найпершого поета. Крім обширної житеписи і погляду на літературну діяльність Т. Шевченка, котрий то вступ займае 78 сторін, додані ще до поодиноких поезий многі поясненя в нотках, котрі богато причиняють ся до зрозуміня поезий, їх краси і духа. Книжку сю можна дістати в рускім Товаристві педаґоґічнім у Львові, ул. Чарнецкого, ч. 26.

— **„Краевий Союз кредитовий“**, стоваришене зареєстроване з обмеженою порукою у Львові (Ринок ч. 10, І. поверх в домі „Просьвіти“, приймае вкладки ощадности в довільній висоті і опроцентовуе на $4^1/_2$%. Один удїл членьский в „Краевім Союзі Кредитовім“ виносить 50 корон; кождий член може мати більше удїлів. При вплачуваню першого удїлу належить зложити також вписове в квоті 2 корони на фонд резервовий. Від удїлів членьских виплачуе „Краевий Союз Кредитовий“ за рік 1899 дивіденду в висоті 5%. — Призбираних гроший уживае „Краевий Союз Кредитовий“ на заосмотрюване руских товариств кредитових потрібним засобом капіталу оборотового, як також на переведене користних парцеляций.

— **Дирекция „Краевого Союза кредитового“** стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, запрошуе отсим до приступленя в члени стоваришеня. Членами „Краевого Союза кредитового можуть бути особи фізичні, як також товариства, громади і братства церковні. *Один удїл членьский 25 зр.* Кождий член може мати більше удїлів. При складаню першого удїлу належить зложити *вписове на резервовий фонд в квоті 1 зр.* — „Краевий Союз кредитовий“ *приймае вкладки ощадности* в довільній висоті і опроцентовуе їх $4^1/_2$% та удїляе кредиту руским товариствам кредитовим на $5^1/_2$%. Инші особи можуть користати з кредиту в „Краевім Союзі кредитовім“ на 7%. Льокаль „Краевого Союза кредитового“ у Львові: Ринок ч. 10 І. поверх (дім „Просьвіти“). Години урядові: від 12 перед полуднем до 2 по полудни кождого дня окрім неділь і руских сьвят. *Дирекция.*

— **„Краевий Союз кредитовий“** видав для руских товариств кредитових потрібні друки і продае їх по отсих цінах:

1.	Книга довжників	аркуш по	10 сот.
2.	Замкненя місячні	2 аркуші „	5 „
3.	Інвентар довжників	аркуш „	5 „
4.	„ вкладників	„ „	5 „
5.	„ удїлів	„ „	5 „
6.	Книга головна	„ „	10 „
7.	„ ліквідацийна	„ „	10 „
8.	„ вкладок щадничих	„ „	10 „
9.	„ удїлів членьских	„ „	10 „
10.	Реєстр членів	„ „	10 „

Купувати і замовляти належить в „Краевім Союзі кредитовім“ у Львові, Ринок ч. 10, І. поверх.

За редакцию відповідае: **Адам Креховецкий.**

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефон число 569).